

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
În America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Târnava-mică

Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Glasul Păstorilor

Arhieriei noastre rânduesc rugăciuni pentru apărarea bisericii

de Dr. IULIU FLORIAN
canonic

Din inima țării, dela București, unde se adună tot ce are neamul acesta mai bun, ca să puie temelii tari, temelii trainice acestei țări, înfăptuite cu atâtea jertfe de sânge și viață de om, ne sosește un glas puternic și sfășietor de inimă.

Este glasul păstorilor noștri. Glasul celor patru Arhieriei, puși în fruntea turmei cuvântătoare, unite cu biserica Romei. Este glasul de trimbiță al Episcopilor noștri, care strătaie văzduhul și ne cheamă să ne strângem cu degrabă în jurul Lor, căci vremea primejdiei se apropie.

De acolo din capitala României mari, unde au alergat Episcopii noștri, ca să-și spuie cuvântul în trebile cari ating așezămintele bisericii lui Hristos, în frunte cu Preasfințitul Mitropolit Vasile, scriu Ei acestea cuvinte sguduitoare de suflete:

„In aceste zile de adâncă îngrijorare pentru liniștea preaiubitei Noastre Țări, când se vorbește despre așezarea prin o nouă lege a legăturilor dintre Biserică și Stat, precum și dintre singuratiile bisericii din Țară, — Noi Arhieriei Voștri, Ne găsim la postul Nostru pentru a apăra binele bisericii și a priveghia, ca aceasta nouă așezare de lege să nu fie prilej, — nici acum, nici în viitor — pentru nesfârșite sgudui și tulburări între cetățenii din aceasta Țară. In aceasta slujbă a noastră, pe care ne simțim datori să o săvârșim, pentru înălțarea Țării și a neamului românesc, Noi Arhieriei Voștri, socotim, că cel mai puternic ajutor al nostru este rugăciunea cu încredere către Domnul. I. . . Poruncim dar, ca fără amânare în cea dintâiu Duminecă după primirea acestei Scri-sori, să se facă rugăciune publică în întreagă Biserica Noastră”.

Este poate întâia oară în viața acestei biserici, când toți patru Vlădici ai ei, se îndreaptă cu toată puterea Lor de urmași ai sfinților Apostoli către credincioși și le poruncesc ca să-și apere credința și legea cu armele rugăciunilor și ale slujbelor sfinte, rostite în toate bisericile noastre. Este întâia oară, când clopotele vor suna îndelungat și jalnic, pentruca să adune de pe câmpuri și de prin văi pe toți creștinii doritori de pace și bunăînvoire la sfântul lăcaș,

unde cu toții împreună să înalte rugăciuni fierbinți »*pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfințelor lui Dumnezeu biserici și pentru unirea tuturor*«, — în-tocmai precum li-se scrie în cartea Preasfințitorilor adunați la București. Toți preoții de sub porunca celor patru Arhieriei vor face în zile de rând câte o sfântă Liturghie, ca Dumnezeu să lumineze mințile celor așezați în fruntea bisericii noastre.

Acești preoți își vor ținea de datoria sfântă să lumineze poporul, despre ce e vorbă, și să îndemne pe toți, să steie neclintit în jurul purtătorilor de cârjă arhierască și să asculte glasul lor.

După slujbele și rugăciunile sfinte rostite în biserici, credincioșii, în frunte cu preoții îmbrăcați în odăjdii, vor ieși purtând icoane și prapuri și vor face ca rugăciunile și cântările lor să străbată până la ceriu, ca de acolo să se pogoare pacea mult dorită de toată lumea, dar mai ales de scumpa noastră țară românească.

Când ceriul se întunecă și nori grei se apropie, pasările se așează în cuiburile lor și cu aripile își ocrotesc puișorii de primejdia furtunei.

Arhieriei noștri azi ne cheamă sub aripile lor ocrotitoare de Părinți, căci sunt semne de furtună. Ascultați cu toții frați săteni ai bisericii unite cu Roma străbună, de glasul păstorilor voștri, căci glasul lor este glasul păstorului celui bun din sfânta Evanghelie. „Eu sunt păstorul cel bun și le cunosc pe ale mele și mă cunosc ale mele”.

Pe păstorul cel bun îl puteți cunoaște de pe glasul lui. Căci păstorul cel bun nu vă învață la vrajbă, la neînțelegere, nici să lăcomiți la ce e a altuia, ci vă învață la pace, la blândețe și să fiți mulțumiți cu ce e al vostru. Acela care vă învață la lucruri cari strică pacea între frați, este străin de învățătura sfintei Evanghelii, așa precum se scrie acolo: „Iară după cel strein nu merg oile, ci fug dela dânsul, căci nu cunosc glasul streinului”.

Cartea trimisă dela București de

Arhieriei voștri este glasul păstorului din sfânta Evanghelie, care vă trimite pace și vă cheamă la rugăciune sfântă.

Să zicem dar cu toții, cu mic cu mare, din tot sufletul nostru și din tot cugetul nostru să zicem:

Cu pace Domnului să ne rugăm!

Romanitatea limbii noastre. Duminecă în 19 Februarie, locuitorii cu dragoste de învățatură ai Blajului, dimpreună cu toți școlarii mai marișori și profesorii, au avut deosebită plăcere să asculte o preafrumoasă conferință despre romanitatea sau latinitatea limbii noastre, pe care a ținut-o, în sala de gimnastică a Liceului de băieți, d. Sextil Pușcariu, marele cărturar al neamului nostru și profesor universitar la Cluj.

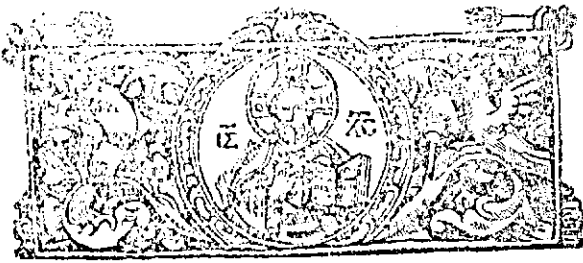
Di Sextil Pușcariu și-a început cuvântarea sa, arătând, cum în timpurile mai de demult dușmanii neamului nostru ne scosese rănosul, că noi, Românii, n'am fi urmașii poporului latin dela Roma și că limba noastră ar fi tot o limbă slavă, ca și cea sârbească sau bulgărească. Acest ponos l-au spălat de pe capul nației noastre mai întâi marii cărturari *blăjeni* cari au fost Samuil Micu, Gheorghe Șincai și Petru Maior, dimpreună cu ucenicii lor. Aceștia nu numai că s'au hărțuit bărbătește și au amuțit pe cărcotașii națiilor dușmane, ci au înșuflat și neamului lor înviatoarea mândrie latină, datorită căreia am putut să ne redeșteptăm și noi, la o viață mai vrednică de glorioșii noștri străbuni.

— Am socotit, că nicăiri nu voi putea fi ascultat mai cu pietate, vorbind despre romanitatea limbii noastre, de cât la Blaj, »*de unde a pornit redeșteptarea noastră națională*« a spus, din cuvânt în cuvânt, d. Dr. Sextil Pușcariu.

Continuându-și apoi foarte adâncă și, în aceeași vreme, atât de limpedea sa conferință vestitul cărturar al neamului nostru a arătat celea mai nouă dovezi despre originea latină a limbii românești. Cuvintele și dovezile sale, călitate în focul celei mai înaintat învățături, au fost sorbite cu cel mai mare nesăț de toți ascultătorii, începând dela venerabilii canonici, până la cel mai tinerel logofăt al substantivelor. Părea că reînviase în toată strălucirea lui, spiritul bătrânilor lăuritori de gramatici și de principii de limbă, ca Micu, Șincai, Cipariu și Moldovănuș!

Ascultând conferințe și constatări ca ale dlui Sextil Pușcariu, care nici blăjan, nici unit nu este, îți vine să te întrebi cu multă tristețe:

— De ce oare se poartă, chiar astăzi, în România mare, visată și pregătită de acci binecuvântați »*luceferi ai redeșteptării noastre naționale*«, o luptă atât de înversunată, în potriua Blajului, care a hărăzit neamului nostru »*mândria latinității*« !

Grăunțe sufletești

Ce câștigăm prin pocăință

Celce se mărturisește din toată inima sa și după poruncile bisericii, câștigă înainte de toate iertarea tuturor păcatelor. Aceasta ni-o spune însuși Dumnezeu la prorocul său Ezechiel: »Și cel fărădelege, de se va întoarce dela toate fărădelegile sale pe cari le-a făcut și va păzi toate poruncile mele și va face dreptate și milă, cu viață va trăi și nu va muri. Toate nedreptățile câte a făcut nu se vor pomeni, ci întru dreptatea sa care a făcut va fi viu« (18, 21—22). În Testamentul Nou apoi avem multe pilde minunate despre iertarea păcatelor. Astfel Magdalenei i-a zis Isus: »Iartă-ți-se păcatele tale« (Luca 7, 48). Cetim în cartea primă catolică a sfântului apostol Ioan: »De vom mărturisi păcatele noastre, credincios este și drept, ca să ne ierte păcatele, și să ne curățească de toată nedreptatea« (1, 9). Și tot acolo: »Feți mei, acestea scriu vouă, ca să nu păcătuiți. Și de va păcătui cineva, mângăitor avem către Tatăl pe Isus Hristos cel drept; și el este curățire de păcatele noastre, și nu numai de ale noastre, ci și de ale a toată lumea« (2, 1—2). Sf. Cassiodor zice, că celuice își spovedește păcatele sale Isus Hristos nu-i mai este judecător ci părtinitor și păzitor. Sf. Bernard ne asigură, că Domnul nostru Isus Hristos nici la judecata din urmă nu va mai reveni asupra păcatelor odată mărturisite bine.

Ni-se iartă pedeapsa veșnică, adică iadul, dar nu și toate pedepsele vremelnice.

Intocmai așa face Dumnezeu ca un domnitor pământean, care iartă pedeapsa cu moarte a câte unui condamnat, nu-i iartă însă totdeauna și pedeapsa închisorii. Acest lucru îl vedem din sf. Scriptură. Pe Adam l-a iertat Dumnezeu, îndatăce s'a pocăit, nu l-a aruncat decât numai decât în focul cel veșnic, dupăcum era vrednic, dar drept pedeapsă vremelnică, l-a scos din paradis și l-a pedepsit și altfel destul de îngrozitor. Moise, care prin invidia sa l-a vătămat pe Dumnezeu, a fost iertat, dar, drept pedeapsă, n'a putut să intre în pământul făgăduinței. Evreii cari se răsculară în pustie împotriva lui Dumnezeu, primiră, la rugarea lui Moisi, iertarea păcatului aceluia, dar trebuiră să moară în pustie. O pildă apoi din viață de toate zilele ne va lămuri pe deplin în privința aceasta: Dacă ne tăiem la o mână, la un picior ori la față, dela o vreme ni-se vindecă rana, urma ei însă rămâne neștearsă. Intocmai așa rămâne și după păcatul odată iertat o anumită urmă, adică pedeapsa vremelnică.

Pedepsele vremelnice apoi trebuie să le suferim, ori aici pe pământ, ori apoi în lumea cealaltă, în așa numitul purgator, sau loc curățitor. Aici pe pământ suferim pedepsele păcatului în mai multe forme, și anume împlinindu-ne canonul dat de preot în spovedanie; făcând rugăciuni dând milostenie, postind, ajunând și făcând de bună voie faptele trupesti și sufletești ale îndurării; suferind cu răbdare creștinească nenorocirile vieții și mai cu seamă moartea, care este cea mai mare pedeapsă a păcatului aici pe pământ, și în sfârșit câștigându-ne indulgențe. În lumea cealaltă apoi avem să suferim în purgator zile, luni sau ani îndelungați, poate chiar până la sfârșitul lumii și până la judecata din urmă.

Dar oare pentru ce nu ne iartă Dumnezeu deodată cu păcatul și cu pedeapsa veșnică, și pedepsele vremelnice? La această întrebare ne răspunde foarte frumos și cuprinzător sf. Augustin, zicând: Dumnezeu în înțelepciunea sa de aceea nu

lasă de tot nepedepsit păcatul, pentru că să nu credem că păcatul este numai așa, o nimica toată. La botez Dumnezeu ne iartă toate păcatele și pedepsele, atât cele vremelnice cât și cele veșnice, la spovedanie însă nu, pentru că păcatele după botez sunt făcute de noi înșine, după luminarea Spiritului Sfânt, și încă cu o anumită răutate, care trebuie spovedită. Mai sunt apoi aceste păcate și o călcare a făgăduinței date în botez, unde am spus că ne lăpădam de satana, și de toate lucrurile lui, și de toți ingerii lui, și de toate slujbele lui, și de toată trufia lui.

Să nu uităm un lucru: Dumnezeu ne iartă cu atât mai multe pedepse vremelnice cu cât avem părere de rău mai mare. Iar asta o știm din cuvintele Domnului Hristos îndreptate către Simon fariseul despre pocăința Magdalenei: »Iartă-se păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult; iar cui se iartă puțin, a iubit mai puțin« (Luca 7, 47).

Prin spovedanie Spiritul Sfânt se întoarce iarăși înapoi în sufletele noastre, dărându-ne harul sfinților. Haina cea albă a botezului noi am întinat-o prin păcatele noastre, întorcându-ne însă dela păcate, noi primim, asemenea fiului celui răstăcit, o haină nouă și frumoasă, care este harul sfinților, iar în deget un inel, semnul dragostei lui Dumnezeu și a împăcării cu dânsul, și devenim din nou fii ai lui Dumnezeu și moșteni ai împărăției cerurilor. Iar dacă n'am pierdut harul sfinților, prin spovedanie Dumnezeu ne înmulțește acest har.

Prin păcat noi am pierdut vrednicia tuturor faptelor noastre celor bune, săvârșite înainte de păcat, dupăcum ni-se spune la prorocul Ezechiel: »Și de se va abate dreptul dela dreptatea sa și va face nedreptate, după toate fărădelegile pe cari le-a făcut cel fărădelege, toate dreptățile lui pe cari le-a fost făcut nu se vor pomeni, întru greșala sa care a greșit, și întru păcatele sale, care le-a păcătuit, întru acelea va muri« (18, 24). Ei bine, întorcându-se

Foia „UNIRII POPORULUI“.

Invalidul

Măicuță dragă, iată-ți scriu
Povestea-mi lungă, lungă,
Că doar' în viață câte nu s'
Și-i scris să te ajungă.

E mult de-atunci, de când de-acas'
Cu ranița 'n spinare
Cu arma 'n mână, cu doru 'n piept,
Stam gata de plecare.

Mi-aduc aminte și acum
Cum lacrimi riu pe față
Mă năpădeau, căci mă temeam
Că n'oi avea viață

Oa să-ți mai văd ochii blăjini
Cum plâng pe sub năframă
Și glasul tău să-l mai ascult
Iubită, dragă mamă.

Îți scriu să ști că s' în spital
De mâne-i săptămâna,
Un glonț de tun neîndurat
Venind, mi-a luat mâna...

Și-o schiță, ba'o Dumnezeu,
Trecând în amor răzoru

Mi-a dus un prtec de nădrag
Și cu el și picioru.

Iar ochiul stâng nu îl mai port.
La ce? că doară unul,
Când scris îți e cu să cerșești
Ajunge să-ți vezi drumul.

Și-acum încheiu, Ce să mai scriu,
De-aceia, din bătaie?
Doar' că-ți dorește mult noroc
Al tău fiu, Nicolae.

Fărăgău, 1928.

Theodor A. Bogdan

Puiu

Povestire de Ion Al. Brătescu-Voinești *)

Sandi, să ascuți pe mamica.

Intr-o primăvară o prepețită aproape moartă de obezeală, — că venea de departe, tocmai din Africa, — s'a lăsat din sbor într'un lan verde de grâu, la marginea unui lăstar. După ce s'a odihnit câteva zile, a început să

*) A fost sărbătorit de curând la București și în toate școlile din țară, marele scriitor al neamului nostru, I. Brătescu-Voinești care împlinește acum 60 ani de viață. Brătescu-Voinești trăiește la București și este director la Camera Deputaților. Ca să poată cunoaște și cititorii noștri felul cum scrie Brătescu-Voinești, reproducem minunata povestire rui. Ea este luată din cartea »În lumea dreptății«, care se găsește de vânzare la librării.

adune bețigase, foi uscate, pae și fire de flău și și-a făcut un cub pe un moșoroiu de pământ, mai sus, ca să nu i-l înnece ploile; pe urmă șapte zile de-a rândul a ouat câte un ou, la tot șapte ouă mici ca niste cofturi și a început să le clocească. Ai văzut cum stă găina pe ouă? Așa sta și ea, doar că ea în loc să stea în coțel, sta afară în grâu; și ploaia, ploaia de vârsa și ea nu se mișca, ca nu cumva să pătrundă o picătură de ploaie la ouă. După trei săptămâni i-au ieșit niste pui drăguți, nu goi ca pui de vrăbie, îmbrăcați cu praf galben ca pui de găină, dar mici, parcă erau șapte gogos de mătășă și au început să umble prin grâu după mâncare. Prepețita le prindea câte o furmică, ori câte o lăcustă, le-o firimița în buchele mici și ei pic! pic! pic! cu cioculețele lor o mâncau numai decât. Și erau frumoși, cu minți și ascultători; se plimbau împrejurul mamei lor și când îi striga: pitpalac! repede veneau lângă ea. Odată prin Iunie, când au venit țărani să secere grăul, al mai mare dintre ei n'a alergat repede la chemarea mamei, și cum nu știa să sboare, ha! l-a prins un făcău și l-a căciulă. Ce frică a pățit, când s'a simțit strâns în palma flăcăului, numai el a știut; îi bătea inima ca ceasornicul meu din bozonar; dar n'avut noroc de un țaran bătrân, care s'a răgă pentru el:

— Lasă-l jos, mă Marine, că e păcat de el, moare. Nu-l vezi că de-abia e cât luteau. Când s'a văzut scăpat, fuga speriat la pământ.

păcătosul dela păcatele sale, toate faptele sale bune, săvârșite pe când îi era sufletul neprăhănit și plin de har sfințitor, i-se vor socoti lui, așadară vor reînvia. Precum se usucă toate într-o vară caldă și fără ploaie, dar, îndatăce vine o ploaie mănăsoasă și îmbelșugată, iafăși înviază și se învioresază — așa să vă închipuiți și talmăciți și această minunată învățătură a bisericii.

Prin spovedanie apoi mai câștigăm și putere pentru a lupta împotriva păcatelor. Precum a primit fiul cel rătat de la tatăl său pe lângă haina cea dintâi, și inel în mână și încălțăminte în picioare, ca să nu-și rănească picioarele sale pe pietrele din cale, și să poată urma mai ușor calea cea plină de spini a poruncilor dumnezești, — așa primim și noi ajutor pentru lupta împotriva păcatului.

Și unde mai amintesc apoi efectul acela minunat pe care-l simțeste fiecare om spovedit cum se cade, liniștea aceea sufletească pe care ni-o dă Spiritul Sfânt Mângăitorul? Când l-au aruncat pe prorocul Iona tovarășii lui de pe corabie în mare, îndată s'a liniștit furtuna. Asemenea s'a întâmplat și atunci, când a poruncit Isus vânturilor să tacă. Tot așa ni-se întâmplă și nouă în sfânta taină a pocăinții. Cu cât ne spovedim mai bine, cu atâta ni-se ușurează sufletul mai mult, iar noi ne simțim ca și când am fi delăturat de pe pieptul nostru o piatră de moară, ca și când ne-am fi renăscut din nou.

Iată așadară câte favoruri câștigăm prin sfânta spovedanie! Cum de ne apropiem, cu toate acestea, așa de greu de scaunul mărturisirii? Cum de ne temem așa de mult de preotul acela care numai binele ni-l vrea? Nu cumva recunoaștem în sfârșit, că suntem prea ușuratici, ca să nu zic prea răi? Și nu cumva avem de gând, ca barămi de aici înainte să ne apropiem mai des de acest atât de binefăcător sacrament, care ne scoate din chinurile iadului, ne împreună cu Tatăl nostru cel ceresc și ne câștigă atâtea daruri minunate?

petiță să-i spue ce-a pățit. Ea l-a luat, l-a mângâiat și i-a spus:

— Vezi ce va să zică să nu mă ascuți? Când te-i face mare, o să faci cum vei vrea tu, dar acum că ești mic, să nu ești niciodată din vorba mea, că poți să pățești și mai rău.

Și așa trăiau acolo liniștiți și fericiți. Din seceratul grâului și din ridicarea snopilor se scuturasera pe miriște o groază de boabe cu care se hrăneau și, măcar că nu era vre-o apă prin apropiere, nu suferiau de sete, că beau dimineța picături de rouă de pe firele de iarbă. Ziua când era caldă mare, stau la umbră în lăstar; după-amiază, când se potolia văpaia, ieșeau cu toții pe miriște; iar în nopțile răcoase se adunau grămădă ca sub un cort, sub aripele ocrotitoare ale prepeliței. Incet-încet puful de pe ei s'a schimbat în fuști și în pene, și cu ajutorul mamei lor au început să zboare. Lecțiile de sbor se făceau dimineța spre răsăritul soarelui, când se îngâna ziua cu noaptea, și seara în amurg, căci ziua era primejdios din pricina hereșilor, care dădeau târcoale pe deasupra miriștei.

Mama lor îi așeza la rând și îi întreba: „Gata?“. „Da“, răspundeau ei. „Una, două, trei!“ Și când zicea „trei“, frrr! sburau cu toții dela marginea lăstarului tocmai colo lângă cantonul de pe șosea și tot așa îndărăt. Și mama lor le spunea că-i învață să zboare pentru o călătorie lungă, pe care trebuia s'o facă în curând, când o trece vara. „Și o să sburăm pe sus de tot,

«Scula-mă-voiu, și mă voiu duce la tatăl meu, și-i voiu zice: tată, greșit-am la ceriu și înainte ta, și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău: fă-mă ca pe unul din argații tăi» (Luca, 15, 18—19).

Iuliu Maior.

DE PRIN SATE.

Din Cetea, jud. Alba.

8 Februarie

Credincioșii bisericii noastre aduc cele mai căduroase mulțumiri d-lui Dr. Aurel Sava, primarul orașului Alba-Iulia. Darul lui Dumnezeu și maritimă omului cu credință tare, l-a îndemnat — atunci când cu mari jertfe se începuse zidirea noului lăcaș de închinăciune — să aducă cele mai curate daruri pentru ridicarea sf. biserici. — Cu bani adunați de domnia s'a acoperit turnul cu tinichea.

Văzând apoi că biserica n'are decât un clopot micuț, a cumpărat în scurtă vreme un clopot cu mult mai mare, care cu glasul lui dulce chiamă din toate părțile comunei credincioșii la rugă. — Tot Dsa ne-a mijlocit și alte ajutoare bănești de la banca „Transilvania“. Iar acum, la întimpinarea Domnului, credincioșii noștri au avut o nouă bucurie, când au văzut sfințirea și așezarea la loc de frunte a unei icoane din cele mai frumoase dăruite de domniasă.

Pentru toate acestea binefaceri îi rămânem cei mai recunoscători și-i cerem dela bunul Dumnezeu încă mulți ani cu sănătate. Zicând: — „Sfințește Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei tale“. Ilean Oțoin, preot.

Comuna Marginea din Bihor

12 Februarie.

Cercul cultural învățătoresc nr. 7 Soldobgiu, și-a ținut adunarea lunară în Marginea de pe Barcău, azi Duminecă, 12 Februarie. Adunarea s'a început cu ascultarea sfintei liturghii, după care a urmat programul dela școală, unde s'a adunat satul întreg, cu mic cu mare,

Ședința a deschis-o d. revizor Iosif Fersigan, arătând în cuvinte foarte limpede rostul Cercurilor Culturale la sate și fiind ascultat cu mare plăcere de întreg poporul. Apoi a vorbit d. învățător Pamogea George, președintele Cercului, despre faptele vitejești ale marilor domnitori Mihai Viteazul și Ferdinand I, storcând lacrimi de mândrie din ochii ascultătorilor cu minunatele sale pilduiri și istorisiri.

Al treilea cuvântător a fost d. Ștefan Pop director-învățător în Almașul mare, vorbind despre foloasele clădirilor școlare. Dl director Pop a știut să pătrundă atât de bine la inima poporului, încât sătenii din Marginea au luat hotărârea să-și clădească încă o sală de învățământ, pe lângă cea de până acum.

Minunat popor are această comună Marginea de pe Barcău! Cu cât suflet a știut el să alerge la povețele luminătorilor săi și cât de curând a știut să ieie o hotărâre atât de însemnată și de folositoare. Cu drept cuvânt a fost lăudat la urmă de d. revizor Fersigan, care a făgăduit tot sprijinul moral și material pentru clădirea cea nouă.

Isprăvindu-se astfel cu bine lucrările celor mari, a urmat rândul copilașilor de școală, cari au dat o foarte reușită serbare cu cântări și recitări de versuri, spre mai marea bucurie și mândrie a părinților. Cei mai isteți au primit daruri în bani dela d. revizor și dela d. director dela Almaș, să aibă de caete și creioane.

Adunarea dela Marginea, a fost una dintre celea mai reușite ale cercului învățătoresc Soldobgiu!

Correspondent.

Plângeri din Valea Arieșului

Lupșa, 15 Februarie.

Săteanul Albu Ioan Boierul, econom în comuna noastră, luând bani împrumut cu camătă grea, s'a dus la Turda să-și cumpere bucate pentru familie. Sosit acolo a și cumpărat zece saci de grâu și zece de porumb. Bucatele le-a dus apoi la gara Turda și le-a predat pentru transport la Lupșa, cu Foia de expediție nr. 1365 și cu scrisoarea de trăsură nr. 1047, plătiind taxele recerute. A predat în total 20 de saci, atâția câți cumpăraseră.

zile și nopți, și o să vedem dedesubtul nostru orașe mari și râuri și marea“.

*

Intr-o după-amiază pe la sfârșitul lui August, pe când puii se jucau frumos în miriște împrejurul prepeliței, aud o căruță venind și oprindu-se în drumeagul de pe marginea lăstarului. Au ridicat toți în sus capetele cu ochisorii ca niște mărgele negre și ascultau.

— „Nero! Inapoi!“ se auzi un glas strigând. Puii n'au priceput; dar mama lor, care înțelesese că e un vânător, a rămas încremenită. Scăparea lor era lăstarul, dar tocmai dintracolo venia vânătorul. După o clipă de socoteală, le-a poruncit să se pitulească jos, lipiți cu pământul, și cu nici un preț să nu se miște.

— Eu o să sbor; voi să rămâneți nemișcați, care zboară, e priedit. Ați înțeles?

Puii au clipit din ochi c'au înțeles, și au rămas așteptând în tăcere.

Se auzia fâșiitul unui câne care alerga prin miriște și din când în când glasul omului:

— „Unde fugi? Inapoi, Nero!“

Fâșiitul se apropie, — uite cânele: a rămas împietrit cu o labă în sus, cu ochii țintă în spre ei.

— „Nu vă mișcați“, le șoptește prepelița și se strecoară binisor mai departe. Cânele păsește încet-după ea. Se apropie grăbit și vânătorul. Uite-l: piciorul lui e acum așa de aproape de ei, încât văd, cum-i se urcă o furnică pe cărâmbul cizmei. Vai! cum le bate inima. După

câteva clipe prepelița zboară ras cu pământul, la doi pași dela botul cânelui, care o urmărește; vânătorul se depărtează strigând: „Inapoi! Inapoi!“ Nu poate trage de frică să nu-și împuste cânele; dar prepelița se prefăce așa de bine că e rănită, încât cânele vrea cu orice preț s'o prindă; iar când socotește ca e în afară de bătaia puștii, zboară repede spre lăstar.

În vremea asta puiul al mai mare, în loc să stea nemișcat ca frații lui, după cum le poruncise mămăsa lor, zboară; vânătorul îi aude pârâitul zborului, se întoarce și trage. Era cam departe. O singură alică l-a ajuns la aripă. N'a picat, a putut sbura până în lăstar; dar acolo, de mișcarea aripei, osul — la început numai plesnit — s'a crăpat de tot, și puiul a căzut cu o aripă moartă. Vânătorul, cunoscând desimea lăstarului, și văzând că trăsese într'un pui, nu s'a luat după dânsul, socotind că nu face truda de a-l cauta prin lăstar.

Alți pui nu s'au mișcat din locul, unde-i lăsase prepelița.

Ascultau în tăcere. Din când în când se auziau pocnete de pușcă și glasul vânătorului strigând: „aport!“ Mai târziu, căruța s'a depărtat înspre vânător pe drumeagul lăstarului; încet-încet pocnetele și strigătele s'au pierdut, s'au stins, și în tăcerea serii care se lăsa nu se mai auzia decât cântecul greurilor; și s'a înnoptat și răsărea luna dinspre C... au auzit deslușt, glasul mamei lor, chemând din capul miriștei: „Pitpalac! Pitpalac!“

Isprăvind cu bine această treabă, bietul om a plecat liniștit acasă, așteptând să-i sosită bucatele. La trei zile au și sosit, dar nu 20 de saci, câți predase, ci numai 18 saci...! Doi saci s'au pustii pe drum și nici n'au mai fost găsiți nici până astăzi. Astfel sărmanul om, care-și cumpărase bucatele cu bani de împrumut, după cari trebuie să plătească interese mari, a rămas de pagubă de 2 saci de bucate.

Rugăm pe cei în drept, să caute unde s'a săvârșit și de cine, această mare tâlhărie? Iar tâlharii să fie dați afață dela căile ferate și băgați în pușcărie! Doi saci de bucate pentru un om sărac, fac mai mult decât două vagoane pentru cei îmbuibăți.

Direcția generală C. F. R. are cuvântul.

Căci dacă se comit astfel de furturi la transporturi, populația își pierde orice încredere în C. F. R. nu numai spre paguba trenurilor, ci și a țării. Reclamant Albu Ioan Boier, Lupșa.

Correspondent.

Regina Serbiei la București. Maiestatea Sa Regina Maria a Jugoslaviei a sosit în săptămâna trecută la București, să-și cerceteze mama și frații. Regina Sârbilor a adus cu sine și pe cei doi copilași ai săi.

Se apropie postul mare, când fiecare creștin adevărat se îngrijește înainte de toate, de mântuirea sufletului. Pe lângă cercetarea bisericii nimic nu ne poate ajuta mai mult la aceasta, decât cărțile bune, scrise anume pentru acest scop. Între acestea se pot număra cu drept cuvânt și cărțile scrise pe înțelesul tuturor de p. profesor Iuliu Maior și apărute în biblioteca „Cărțile Bunului Creștin”, în care au apărut până acum 5 cărți, dintre cari trei s'au și gătat, cu toate că au fost tipărite în mai multe mii de exemplare. Nu mai sunt decât două, numărul 4: „Darul lui Dumnezeu” și numărul 5: „Adevărata fericiție”, cari se vând cu câte 6 lei exemplarul, adăugându-se și porto postal de 2 lei, la Librăria Seminarului Teologic Blaj, j. Târnavă Mică.

Repede au zburat înspre ea și au găsit-o. Ea i-a numărat; lipsia unul.

— Unde e nenea?

— Nu știm, — a zburat.

Atunci prepelița disperată a început să-l strige tare, mai tare, ascultând din toate părțile. Din lăstar i-a răspuns un glas stins: „piu! piu!”

Când l-a găsit, când i-a văzut aripa ruptă, a înțeles că era pierdut; dar și-a ascuns durerea, ca să nu-l desnădăjduiască pe el...

D'atunci au început zile triste pentru bietul pui; se uita cu ochii plânși cum frații lui se învățau la zbor dimineața și seara; iar noaptea, când aliați adormiau sub aripa mamei, el o întreba cu spaimă:

— Mamă, nu e așa că o să mă fac bine? Nu e așa că o să merg și eu să-mi arăți cetăți mari și râuri și marea?

— Da, mamă, răspundea prepelița silindu-se să nu plângă.

Și a trecut vara. Au venit țărani cu plugurile de au arat miriștea, prepelița s'a mutat cu puii într'un lan de porumb de alături; dar peste câțiva vreme au venit oamenii de au cules porumbul, au tăiat cocenii și au întors locul; atunci s'au mutat în niște părloage din marginea lăstarului.

În locul zilelor mari și frumoase au venit zile mici și posomorite, a început să cadă brumă și să se rărească frunza lăstarului. Pe înserate se vedeau rândunici întârziate zburând

Legea cea nouă a bisericilor

— Vălvă mare în jurul planului de lege, pe care d. ministru Lapedatu vrea să-l treacă prin Parlament și care este socotit ca foarte vătămător pentru Biserica românească unită —

Pe lângă frământările din viața politică a țării noastre, despre cari știm că au ajuns la cea mai mare vrajbă și dihonie, în zilele din urmă s'a mai ivit o încordare, dintre celea mai primejdioase și mai triste. Nu-i de ajuns, că prin celea ce s'au întâmplat în statul țării în timpul din urmă, când fruntași de seama dlui Vaida-Voevod, au fost încuiați pe dinafară, sunt pe cale să se pornească celea mai înverșunate neînțelegeri între frații de acelaș sânge, cari sute de ani s'au dorit cu dorul cel mai nestămpărat; acum are porneală să înceapă o nouă dihonie, care se făgăduiește și mai jalnică decât cea dintâi, căci aceasta are răsunet în celea mai adânci unghiulețe ale sufletelor, la credință.

Cetitorii de gazete vor ști despre ce ste vorba. Au putut afla încă mai demult, că se pregătește un plan nou de lege, care vrea să orânduiască legăturile, sau raporturile dintre feluritele credințe religioase și biserici din țara noastră. Noul plan poartă numele de **Regimul general al cultelor** și este pregătit de d. ministru Alexandru Lapedatu și de sfetnici săi.

Unde este buba care coace?

Până când scriem noi acestea șire, noul plan de lege nu este cunoscut în

chip oficial, căci n'a fost încă așezat pe mesele Parlamentului. Dar s'au strecurat aici colo vesti despre paragraful lui, dintre cari mai cu seamă câțiva au provocat cea mai mare îngrijorare, cu deosebire în credincioșii bisericii românești unite.

După știrile pe cari le are gazeta „Cuvântul” dela București, în noul plan de lege ar fi un paragraf, în care se spune, că

dacă credincioșii unei biserici trec cu toții la altă lege (cult), atunci biserica, casa parohială, cu toată averea acelei comunități devin proprietatea comunității celei noi, sau la care s'a făcut trecerea.

Dacă nu trec, ci numai majoritatea, adică cei mai mulți, atunci averea și biserica rămâne la cei ce nu trec, însă aceștia (cei rămași) sunt datori să despăgubească pe cei trecuți, după numărul lor, ca să-și poată face și ei biserică și casă parohială. Ce nu li-se va ajunge, la cerere, va implini Statul.

Asupra pământurilor căpătate de biserică prin reforma agrară, în caz de treceri dela o biserică la alta, vor hotări miniștrii dela culte și agricultură.

Așa se știa înainte cu vre-o 2 săptămâni, noul plan de lege al dlui Lapedatu.

Mai târziu însă s'a aflat, că paragraful de mai de sus ar fi fost schimbat și netezit, ca să nu pară atât de aspru. Dar pentru uniți, cari sunt azi mai puțini și mai expuși la ispita de-a trece la altă lege, lucrurile tot cam acolo iasă, unde erau în vechiul proiect de paragraf, zis articolul 41, azi 47.

Ce zic Românii uniți și căpeteniile bisericesti?

Noul plan de lege este socotit ca îndreptat anume în potriua Bisericii românești unite. Sunt adică în țara noastră oameni, mai cu seamă căpeteniile bisericesti ortodoxe din Ardeal, cari zic că uniți trebuie să se facă ortodoci, iar dacă nu vreau, atunci trebuie căutate căi spre a fi despărțiți de vechea lor biserică. Ori, prin planul cel nou, lucrul acesta pare ușurat, căci pierzându-și icelile prin treceri, încurajate chiar de lege, biserica unită este greu primejduită. Ajunge un pic de vrajbă într'un sat de poporenii să mute bisericile și icelile cum muți o șură, când cu Blajul, când cu Sibiu și, pe deasupra, pări și scârbe până-i lumea!

Românii uniți și căpeteniile bisericesti ținătoare de Blaj, spun că prin noul proiect de lege s'ar porni vrăjbele

în rasul pământului, ori pâlcuri de alte pasări călătoare, iar în tăcerea nopților friguroase se auziau strigătele cocorilor, mergând toate în aceeași direcție, către miazăzi.

În inima bieteii prepelițe era o luptă sfâșietoare. Ar fi vrut să se rupă în două: jumătate să plece cu copiii sănătoși care suferiau de frigul toamnei înaintate, iar jumătate să rămâie cu puiul schilod, care se agăța de ea cu desperare. Sufierea dușmănoasă a Crivățului, pornită fără veste într'o zi, a hotărât-o. Decât să moară toți puii, mai bine numai unul, — și fără să se uite înapoi, ca să nu-i slăbească hotărîrea, a sburat cu puii zdraveni pe când al rănit striga cu desnădejde:

— „Nu mă lăsați! Nu mă lăsați!”

A încercat să se târască după ei, dar n'a putut, și a rămas în loc, urmându-i cu ochii până au pierit în zarea despre miazăzi.

Peste trei zile toată preajma era îmbrăcată în haina albă și rece a iernii. După o ninsoare cu viscol, urmă un senin ca sticla, aducând cu dansul un ger aprig.

La marginea lăstarului un pui de prepeliță, cu aripa ruptă, stă zgribulit de frig.

După durerile grozave de până adineaori, urmează acum o pritoeală plăcută. Prin mintea lui fulgeră crâmpee de vedenii... miriștea... un carâmb de cismă pe care se urcă o furnică... aripa caldă a mamei. Se elatiază într'o parte și înalta, și pică mort, cu degetele ghiarei împreunate ca pentru închinăciune.

între frați, mai cumplite ca în timpul lui Sôfronie. Iar din asemea vrăjbi ar păgubi nu numai bisericile, ci și țara și neamul întreg.

De altă parte, rânduielile bisericii romane spun, că în caz de trecere, clădirile bisericesti, casele parohiale și iclejiile rămân la cultul de mai înainte. Iar conducătorii bisericii unite stau pe lângă acestea orânduie, pe cari au jurat, și cari chiar și din pricinile de mai sus (pilda cu șura matată), sunt drepte și încercate în tot Apusul.

Arhieriei uniți hotărâți să apere cu tărie dreptul la viață al bisericii unite.

Indatăce s'a aflat că noul plan de lege va fi supus spre desbatere în Parlament, arhieriei uniți, în frunte cu I. P. Sf. Sa *Mitropolitul Vasile* al Blajului, s'au dus la București și au căutat să aibă înțelegere cu d. miniștri, să-i lămurească mai bine asupra stărilor din Ardeal și să caute o împăciuire, care să fie mulțumitoare și pentru cei peste un milion de Români uniți.

Gazetele din București, sosite în săptămâna trecută, au scris, că Arhieriei bisericii unite ar fi gata chiar și la *depunerea cârjelor pastorale*, decât să iscălească sau să primească un plan de lege, păgubitor pentru bisericile și credincioșii lor. Aceleași gazete au scris, că și d. Titulescu, dus în străinătate, ar fi trimis vorbă dlui Vintilă Brătianu, să nu îngăduie, să se ajungă la lupte confesionale în țară, căci lucrul acesta ar putea fi folosit spre paguba țării, de dușmanii noștri din afară. Ci guvernul să caute a împăca lucrurile cum e mai bine.

Nu știm, în urma celor scrise de d. Titulescu ori ba, însă jurnalele din București spun, că guvernul se mai socoteste, și noul plan e supus la o nouă revizie, spre a nu produce prea mari nemulțumiri și lupte.

Românii uniți, pentru izbânda dreptății, fac rugăciuni în tot Ardealul, cerșind dela Tatăl Indurărilor deslegarea cea bună și împăciuirea, în atât de grele împrejurări.

Ce zic Ortodocșii?

Ortodocșii, pe cât se pare, față cu noul plan de lege sunt împărțiți în două tabere. Unii, mai cu seamă cei din Ardeal, se arată nemulțumiți de planul dlui Lapedatu și spun că le dă încă prea puțin. Dela Sibiu răsună glasuri foarte potrivnice în contra bisericii unite și foaia preotului Trifa, scrie lucruri ca acestea:

„Am ajuns un lucru ne mai pomenit de dureros: biserica ortodoxă, păstrătoarea sufletului național al acestei țări, trebuie să poarte luptă grea pentru drepturile ei față de statul român și față de papistași. Asta-i răsplata ce o primește această biserică pentru că a predicat veacuri dearândul credința învierii noastre naționale de azi“.

Adică ar ieși treaba cam acolo, că încă biserica ortodoxă se simte neîndreptățită prin legea cea nouă a cultelor.

Dealtă parte, sunt și ortodocși, cu deosebire între frații din vechiul regat, dintre cei mai învățați și mai umblați în lume, cari țin partea bisericii românești unite și scriu astfel:

d. Pamfil Șeicaru în ziarul „Curentul“

„Ce ușor se uită trecutul, ce ușor se uită anii de învățătură ai cronicarilor moldoveni la universitățile catolice din Polonia, universități din care au învățat să-și caute filiațiile Romane.“

Se uită Blajul canonicilor fanatici evocatori ai latinității noastre, se uită Blajul redeșteptării noastre naționale. Și ceva mai mult, se elimină în numele ortodoxiei Blajul din comunitatea națională, de către fanaticii (înverșunații) unui confesionalism agresiv (care atacă). Nici când nu mă voi putea simți solidar,

sau cu afinități (înrudiri) sufletești legat de un rus, bulgar, grec sau sârb pentru că am aparține aceleiaș comunități ortodoxe: ba ceva mai mult, acest ortodoxism dominant te îndeamnă la ură și luptă împotriva românilor ce se recunosc făcând parte din cuprinsul bisericii unite...

... Fanatismul ortodoxismului agresiv nu este de esență românească și are o stridență sonoritate străină (turburător sunet străin).

Ortodoxismul românesc luminat a înțeles totdeauna acest rol al Blajului. de a fi una din supapele (răsuflătorile) de siguranță ale vieții noastre naționale“.

Ce mai este nou în politică

Adunarea național-țărănistă la Ploști, liberală la Brașov. — Sărbătorirea d-lui Vaida-Voevod la București. — Svonuri despre noi încercări de împăcare.

Duminecă în 19 Februarie Partidul național țărănesc a ținut o mare adunare în orașul Ploști, unde se spune că a fost de față peste 10 mii de cetățeni. Au vorbit dd. Madgearu, Iunian, Aurel Dobrescu, Mihai Popovici și alții, iar la urmă d. Maniu. Președintele partidului național-țărănesc a spus:

— Trebuie să scoatem țara din rușinea în care au aruncat-o cei câțiva ani de guvernare despotică liberală.

În aceeași zi a ținut și Partidul liberal o adunare la Brașov unde au fost de față dintre conducători dd. Duca, Lapedatu, Lupu, Dumitriu, Sassu, Chirculescu și alții. Au vorbit dd. Lapedatu, Lupu, Sassu și I. G. Duca. Vorbind cel din urmă, d. Duca a încheiat astfel cuvântarea sa:

— Opoziția spune: Guvernul trebuie să plece. Noi spunem: Nu poate pleca decât dacă face greșeli. Ori astăzi noi nu facem greșeli, ci din contră, facem bine pentru țară. Va veni 14 Martie, va veni toamna și noi vom fi tot la cârma țării.

Precum se vede din celea două declarații de mai sus, politica din țara noastră se învârtă tot într'un punct, ca șurubul. Opoziția vrea răsturnarea guvernului, iar guvernul se ține cât poate și zice: ba. Iar lupta merge înainte, cu înverșunare tot mai mare.

Sărbătorirea dlui Vaida-Voevod.

La câteva zile după ce a fost scos din sedințele Parlamentului, cetățenii național-țărăniști din capitală, au dat în cinstea dlui Vaida-Voevod o masă mare, la restaurantul „Otetelișanu“, unde au fost de față aproape toți conducătorii partidului.

Șirul cuvântărilor l-a început d. Madgearu, amintind vremurile când d. Vaida fusese scos din parlamentul unguresc. Au mai vorbit dd. Răducanu, Tașcă (iorghist), Halipa, Ioanățescu ș. a.

Le-a mulțumit d. Vaida, spunând:

— Eram obișnuit să fiu hulit, batjocorit, dar nu eram obișnuit cu dragostea frățască. La 1918, când am citit declarația dela Pesta, unii dintre gazetarii unguri mi-au spus: aibi grijă, că se poate întâmpla să-ți rămâie oasele pe scândurile Camerei ungurești! Dar eu n'am putut șovăi o clipă, când era datoria mea să fiu acolo.

La urmă a vorbit d. Maniu, spunând cuvinte foarte călduroase pentru sărbătorit și încheind cu declarația: Avem siguranța că rezultatul luptei noastre va fi fericit!

Tătărescu la d. Maniu.

Pe la începutul Săptămânii trecute d. Tătărescu, mâna dreaptă a dlui Vintilă Brătianu, a căutat pe d. Maniu acasă și au stat de vorbă. Gazetele din București au scris, că această vizită ar fi fost pusă la cale de Șeful guvernului, care ar dori o împăcare cu național-țărăniștii. Svonul acesta a fost însă desmintit chiar de gazeta național-țărănistă „Dreptatea“ dela București, care spune, că de-o împăcare nu mai poate fi vorba.

Di Tătărescu l-a căutat pe d. Maniu pentru altceva. Să-i arate, ca unui șef de partid, care-i situația din afară a țării noastre.

Și Averescanii se mișcă.

Generalul Averescu s'a întors de curând în țară și având un sfat cu oamenii săi, a găsit că între aceștia sunt unii cari doresc luptă fățișă pentru „răsturnarea“ liberalilor și apropiere de național-țărăniști. Generalul nu și-a dat însă în vileag părerea. Pe semne mai așteaptă, să vadă la cătu-i...

Douăzeci de mii de pețitori..!

O țară, unde bărbații ar dori să se căsătorească și n'au pe cine lua.

Gazetele din Belgia (o țărișoară din partea de apus a Europei) au tipărit de curând o cerere foarte ciudată. Cererea este iscălită de ministrul moșilor din Africa și vorbește în numele alor 20,000 de bărbați cari ar dori să se căsătorească și n'au cu cine..! Sunt, cum se zice, tot atâția pețitori, cari se ofilesc de dorul cununii și caută în lumea largă fete cari să-i ieie de bărbați.

Cu adevărat ciudată și neobișnuită cerere, care este însă adevărată din cuvânt în cuvânt. Că să vedeți cum stă treaba:

Belgienii, oameni harnici și râvnitori, au încă din timpuri mai vechi pământuri foarte întinse în continentul Africii, unde fac câștiguri foarte bune din păduri, din plantații și mai cu seamă din pieile sălbătăciunilor cari foiesc prin codrii din Congo. O mulțime de bărbați belgieni își părăsesc vetrele străbune din țara mamă și se duc de se așează în Congo, unde fac afaceri minunate. Duc viață grea acolo, nu-i vorbă, împreună cu multe primejdii, dar nu le pare rău pe urmă, căci se înțolesc de grabă și se întorc bogați.

Unii dintre aceștia se deprind și se învață atât de bine cu lumea cea nouă, de belșug, încât nici nu vreau să se mai întoarcă niciodată, ori foarte târziu, la bătrânețe. Își duresc acolo case, gospodării și li doare inima să le părăsească, căci în țara veche s'ar întoarce la trudă mai multă și la trai mai greu.

Intre cei cari se duc în Congo, să vâneze elefanți, struți, lei și alte animale cu blăni, cu pene, sau cu colți foarte scumpi ca ai elefanților, sunt mai ales tineri vlăjgani cu capul a mână, cari se apucă de această grea meserie mai cu seamă fiind liberi și nelegați de neveste sau de copii, cari să-i aștepte acasă cu teamă și cu dor.

Ei fac averi și-o duc bine, dar dela o vreme totuși se urăsc de singurătate și de trai cu mâncăruri uscate, cum se zice. Și, în gospodăriile lor fără mână de femeie, se sălășluiește dorul după viața familiară pe care au cunoscut-o acasă, în copilărie. Li paște urâtul și jalea, prin văile arse de soare ale Africii!

S'ar însura, că stări au, dar n'au pe cine lua, că femei albe sunt foarte puține, iar cu negroaice nu le vine la socoteală să se încurce, chit că nici statul nu îngăduie căsătoriile dintre albi și negri.

Ș'atunci ce s'au socotit bieții pribegi?

Au făcut instanție foarte călduroasă către ministerul din Belgia, în care fac știre în țara lor de baștină, că ei sunt gata de însurătoare și le-ar trebui vre-o 20,000 de fete bărbate, cari ar avea curajul să-și lase părinții și să plece în Congo, să se mărite cu ficiori tot unu și unu!

Instanția au și iscălit-o 20,000 de miri, cari își așteaptă cu dor miresele.

Ministerul ce putea alta, decât să se facă votru și să garanteze cu iscălitura și cu pecetea lui aceste cereri duioase și îndrăznețe totodată, dar hotărâte și bărbătești. Acum fierbe Belgia de această cerere și a intrat mare vraște între fete Mergem, nu mergem la Congo, să ne facem neveste de vânători, dintre aceia cari scormonesc leul din vizuină? Mirii au făgăduit că trimit parale cât frunză și pentru zestre și pentru haine de mireasă și pentru drum! Numai inimă trebuie și hotărâre!

Bine înțeles, ministerul belgian vrea să trimită numai nație belgiană. Oare unde, s'ar putea găsi și pentru țara noastră deodată 20,000 de pețitori, hotărâți și gata de însurătoare ca vânătorii belgieni din Congo?

Pentru credință și biserică

— Adunarea dela Gherla împotriva noului plan de lege a cultelor —

19 Februarie.

Azi s'a ținut în Gherla o mare adunare a Românilor uniți din Gherla și jur, pentruca să protesteze contra proiectului de lege a cultelor. A fost o frumoasă și însufiețită manifestare a scumpei noastre credințe în care ne-am născut, trăim și vrem să murim!

Abia cu o zi mai înainte au fost înștiințați oamenii de preoții lor și Duminecă după sfânta slujbă cu toate că Prefectul a trimis jandarmi pe sate să-i oprească, ei au venit în frunte cu crucea și preoții lor la Gherla, unde după ce poporul cu vre-o 30 de preoți s'au rugat lui Dumnezeu, s'a ținut în piață adunarea de care e vorba. Au fost de tot cam cinci mii de oameni: Au vorbit următorii bărbați vrednici ai Bisericii unite: Teodor Marțian, președintele adunării; Rev. Dr. V. Bojor, canonic; Dr. Marțian, avocat; Dr. Victor Macavei, canonic, trimisul Blajului; Dr. Titus Malaiu profesor; Dr. Hoca avocat; Alexandru Pop, fost revizor; și Dr. D. Manu, deputat, cunoscut sub numele de »Papa Manu«.

Toți au vorbit foarte frumos și bine, așa încât nu găsesc cuvinte să pot spune cât de frumos au vorbit. Mă voiui sili însă să spun pe scurt, cam ce au vorbit toți împreună.

A fost vorba de »proiectul de lege al cultelor«. Adecă Dl. Lăpădatu a făcut un plan de lege pe hârtie și ar vrea ca domnii deputați să primească și Înalta Regență să întărească ce a scris, ca să fie »lege« și cu aceasta lege apoi noi uniții mai târziu să ne pierdem și puținele pământuri bisericesti ce avem, cimitirele în cari se află morții noștri și sfintele noastre biserici în cari ne-am botezat, spovedit și cuminecat, în cari s'au rugat părinții și moșii noștri, cari au zidit aceste biserici cu multă trudă și sudoare. Ba mai mult, să ne pierdem și credința în Biserica cea străbună a Romei.

Niciodată n'am să uit cuvintele Dlui Dr. Marțian care spunea: scumpa noastră Biserică Romană e în pericol, și noi ca niște umili și credincioși fii a acestei Maice iubitoare, îi sărim în ajutor, ca să o apărăm de loviturile dușmanilor...; nici înflăcăratele și simțitele cuvinte ale lui Dr. Tit Malaiu, »...am fost la Roma și am văzut cu ochii mei pe Petru, rămășițele și lanțul

lui cu care a fost legat când a murit moarte de martir... și am simțit pe Hristos și am văzut, că în Biserica Romei, e însuși Dumnezeu...«

Cam în acest fel au vorbit toți, atât de frumos, cum nici un gândit. Neîncetat au fost întrerupți vorbitorii cu strigăte de »așa-i«, »trăiască«, »trăiască Roma«, »trăiască Blajul«, »trăiască vlădiciei«, »nu ne lăsăm legea niciodată«, »murim dacă va trebui«, »suntem 2 milioane, iar Hristos e cu noi! și alte exclamări rupte din inimile poporului învins și întărit în sfânta lui credință!

Îmi mai aduc aminte de vorbele dlui Dr. Manu »...dacă Mitropolitul nostru cu pericolul vieții a mers la București, să apere interesele sfintei noastre biserici, oare voi ați fi în stare cu pericolul vieții să apărați Biserica unită cu Roma și credința sfântă care a-ți primit-o de-odată cu laptele ce l-ați supt din pieptul mamei voastre?... Da, totdeauna! — a fost răspunsul mulțimei înflăcărare.

Fraților! Suntem urmași ai Romei. Ne mândrim cu ea cași cu străbuna noastră și se poate să ne fie rușine de Roma creștină care ne-a încreștinat? Din contră, suntem mândri de ea, veți zice!

Avem un suflet dragilor mei! Decât să ne pierdem acest suflet, mai bine murim, ca să trăim în veci cu Hristos. Ba știm că și Hristos-Dumnezeu a murit pentru noi!

Fraților, și noi avem o sfântă datorie, ca să sărim în ajutorul Bisericii și precum luptăm pentru țară, așa să luptăm și pentru Biserică! Vom avea multe neplăceri. Chiar Isus a știut aceasta, însă a zis lui Petru: »tu ești Petru și pe aceasta piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui pe ea« (Mateiu 16—18).

Mai vreau să vă spun fraților, că de aici dela adunare, s'au trimis scrisori la Dl. Brătianu, Lăpădatu și Înaltei Regențe, ca să știe că noi nu vrem aceasta lege care deschide vrajbă între frați, noi vrem pace!

Biserica și legea nu ni le vom da nici morți!

Teofil A. Delabăsești

Citiți »Unirea Poporului«.

Dela Serata Reuninui Femellor. În numărul trecut al gazetei noastre, lista costumelor naționale dela »Serata Reuniunii Femeilor« s-a publicat, din greșală, necompletă. Ținem să mai însemnăm încă următoarele costume frumoase: Dna Aurica Dr. Măcelariu, C. Lung, dna Victoria Păunescu: C. Lung, dna Petrina Busuioc: Muscel, dsoara Maria Rusan: Banat și dso. Elența Busuioc: Muscel.

Cine sapă groapa altuia... Groapă Nicolae Boiel din Filiș săpa groapa unui biet mort, când deodată i-s'a făcut rău, a căzut în groapă și a murit. După câteva ore l-au găsit mort neamurile mortului, cari veniră să-i aducă ceva vinars și pâne.

A apus o gazetă. »Gazeta Jiului« era o gazetă care apărea la Petroșeni și o susținea guvernul și directorii băisagurilor. Se vede însă că guvernul nu i-a mai putut da bani destui, și astfel zilele trecute bata gazetă, pe care trebuiau s'o cumpere toți lucrătorii dela băile din partea aceea de țară, și-a dat obștescul sfârșit. Așa pățesc gazetele pe cari le susține politica, îndatăce nu mai au pe cineva la spate, apun, și-și închid bolțile. Pe când gazetele cari trăiesc din săul lor propriu trăiesc, desi cu mari jertfe, pentruca țaranul nostru începe să prețuiască munca scriitorilor de gazetă cinștiți și neplătiți de nimeni.

Țăranii din Ardeal plătesc biruri mai grele decât cei din Vechiul Regat. Dl. deputat național-țărănist dr. Liviu Micșa a făcut o interpelare (întrebare) dlui ministru de finanțe, în care arată, că până când țăranii din Vechiul Regat plătesc darea după hectar, cei din Ardeal o plătesc după jugăr, care este numai jumătate cât hectarul. Aceasta a dovedit-o cu pilda comunelor Ilisua, Chiuza, Sântioana și Ghiolț din județul Someș.

Lampe făcute din bacterii. Am arătat mai de multeori în gazeta noastră, ce va să zică bacterii, adecă niște ființe foarte mici cari numai cu sticlele măritoare se pot vedea, și dintre cari unele sunt folositoare ca acelea cari oțetesc oțetul ori înălesc și covălesc laptele sau aluatul, pe când altele pricinuesc o sumedenie de boale. Ei bine sunt în fundul mării și bacterii de acelea cari luminează.

Un învățat francez a adunat astfel de bacterii și apoi, numai el știe cu ce meșteșug, le-a băgat în lămpi și a luminat o sală întreagă cu ele, dovedind lumii care era de față, că și astfel se poate câștiga lumină. Coloarea luminii acesteia era galbue. Interesant e că această lumină este singura, care nu răspândește totdeodată și căldură.

Trei gemeni. Soția funcționarului C. F. R. Crețu Dumitru din stația Aleșd a născut în noaptea de 10 spre 11 Februarie trei gemeni, toți trei fiind băieți. Atât mama cât și copilașii sunt deplin sănătoși, dar bietul ceferist se cam scarpină în cap, cu atât mai având plată puțină, îi va crește cu greu.

Marea adunare dela Alba-Iulia se va ținea în 25 Martie. Conducătorii partidului naționalist-tărănesc au hotărât ca marea adunare populară de protestare împotriva guvernului liberal să o țină în ziua de 25 Martie, la Alba-Iulia.

Vrea să moară pe mare. Noi cari trăim pe uscat, ne îngrozim și numai când auzim de apele mărilor, cât sunt ele de înspăimântătoare, când se roscolesc în vremuri de furtună.

Acela însă, care a petrecut o viață întreagă pe ape cu greu se despărte de mare și nu vrea să mai audă de uscat nici când trage de moarte. Așa scriu gazetele despre un marinăr englez, care a slujit ca ofițer de marină până la bătrânețe. Ne mai fiind harnic de slujbă, l-au pus în penzie. Bătrânul marinăr trăia în Londra din penzia lui și a ajuns vârsta de 70 de ani.

Simțind că i-se apropie sfârșitul și înțelegând dela doctori că nu mai are decât vreo câteva zile, s'a pus pe un vapor ca să-l ajungă, ceasul morții pe mare și să fie îngropat în valurile oceanului, pe cari atât de mult le-a iubit.

Unde duce purtarea nechibzată. Trăim azi o lume ticăloasă, când tineretul foarte adeseori lunecă pe cărări greșite, stricându-și și numele bun și traiul cuviincios și cinstit de altă dată. Și nu sunt rare cazurile când se curmă și vieți, din pricina negrijii și a vieții necumpanite. Aflăm acum, că o biată fată nenorocită din comuna Sângiozului de pădure, jud. Mures, simțindu-se în altă stare, ca să scape de cumplita rușine, s'a dus la gară și s'a aruncat sub roatele unui tren, chiar în văzul cantonierului care era de rând atunci la ace. Până să alerge cantonierul s'o oprească, ea a fost prefăcută într'un morman de carne și de zdrențe, plătind atât de scump ușurătatea purtărilor sale.

Yom avea pace, nu războiu. Soția unui contabil (socotește datoriile și depunerile dela bănci) din Bylon (Polonia) a născut zilele trecute patru copile gemene. Atât mama cât și copilele sunt deplin sănătoase. Țăranii din Polonia sunt de părerea, că aceasta înseamnă, că multă vreme va domni pace în țară, și că de războiu n'are de ce le mai fi frică cu una cu două. Barămi de ar fi așa.

Vreau să-l scape pe Bujor. Înainte cu 7 ani a fost judecat la muncă silnică vestitul bolșevic G. Bujor, care a voit să introducă bolșevismul și la noi și a avut legături cu bolșevicii din Rusia. El stă de atunci în temnița din Doftana, suf rîndu-și pedeapsa și poate și pocăindu-se cătuș de puțin. Câteva gazete mari dela noi au început să ceară iertarea pedepsei lui Bujor, fiindcă a slăbit foarte mult în temniță și de acum înainte nici așa n'ar putea fi primejdios țării. Guvernul a răspuns, că un astfel de răsvrătitor nu este vrednic să fie iertat. Indată după această declarație a guvernului au început să cânte aceeași cântare și gazetele mari din întreagă Europa, dar s'a constatat, că la spatele celor mai multe dintre aceste gazete stau bolșevicii din Rusia, cari, se spune, că ar fi jertfit și bani mulți pentru scopul acesta.

Impotriva scrierilor nerușinate. Dl ministru Lapedatu a făcut propunerea în sfatul ministrilor, ca de aici înainte să se pedepsească toți aceia cari vor publica scrieri cu

cuprins nerușinat și murdar. Se spune că sfatul ministrilor ar fi și primit propunerea aceasta. Ei bine, atunci urmează ca mai întâiu să fie pedepsită revista „Universul Literar“, al cărei director este însuși dl ministru al dreptății, care revistă aduce de o vreme încoace cele mai spurcate descrieri despre feliul cum au călcat câteva muieri nerușinate ori bărbați necurați porunca a șeasa dumnezească. Și aceste păcate le descrie cu atâtea amănunte, încât până și oamenii căsătoriți trebuie să roșească, decum biete fete și băieți cărora le trec prin mâni.

Câți locuitori are Rusia europeană. Rusia europeană este țara cea mai mare din Europa. Ea are cam 100 de milioane de locuitori, dintre cari 64 milioane Ruși, aproape 6 milioane ucrainieni, aproape 3 milioane Tătari și un milion Ciuvași.

Oameni vrednici de toată lauda În comuna Les din județul Bihor statul a expropriat cele 40 de jughere ale parohiei reformate și încă pe baza legii agrare, care spune că dacă o parohie are 300 suflete iar cealaltă are mai puțin, dela parohia cu mai puține suflete se expropriază 32 de jughere și i-se dă celei cu peste 300 suflete. Reformații din Les au apelat hotărîrea comisiei de ocol la comitetul agrar, dar nici acela nu le-a făcut pe voie. Urma deci, ca cele 32 de jughere să fie predate parohiei românești din Les.

Iată însă că Românii din Les n'au primit cele 32 de jughere, câștigate pe dreptul, ci le-au dat înapoi Ungurilor reformați, încheind un proces verbal în care între altele spun următoarele: „Ca oameni și creștini nu voim să știrbim nimic din proprietatea fraților noștri Unguri, cu cari am trăit în totdeauna în cele mai bune raporturi“.

Românii din Les s'au dovedit într'adevăr oameni și creștini.

A murit un mare bărbat de stat englez. Zilele trecute a murit la Londra fostul ministru prezident al Angliei pe vremea izbucnirii marelui războiu, lordul Asquith. El a fost acela care a împiedecat cât a putut izbucnirea războiului, dar, după ce s'a iscat, s'a îngrijit, ca războiul se sfârșească cu biruința Antantei, al căreia fauritor tot el a fost.

Ordonanță sosită la vreme

Nu se mai vînd chipuri, cărți, bilete de loterie ori de baluri, cu sila sau cu sprijinul autorităților.

Până bine de curînd se întâmpla des să umble nu numai la orașe ci și prin sate domnișori necunoscuți, uneori chiar și doamne sau domnișoare, cari colindau din casă în casă cu chipuri, cu fotografii de „oameni mari“, cu cărți, ori cu bilete de baluri, pe cari țile la sau după cap vînd nevrînd, în schimbul unor sume frumoase, cu amenințarea, că dacă nu cumperi dai de rău. Și ce era mai trist, acești vânzători ori vânzătoare, aveau cu ei de obicei și vre-un polițai sau măciucaș, ca față oficială, semn că vânzarea se făcea cumva în numele autorităților, a statului.

Ba mai mult. Foarte des, asemenea icoane, călindare cu miniștri, bilete de baluri aranjate de prefecturi, se vindeau chiar de către jandarmi, de primari, sau de notari. Și poftim de nu cumpăra! S'au întâmplat cazuri că cei cari n'au vrut să cumpere s'au ales bătuti, ori globiti într'o formă oarecare. Șum un caz, în apropiere de Blaj, când măciucașul satului,

trimis de notar să vîndă pe la case o foaie cu numele „Comoara“, aflase tertipul să sperie pe oameni în felul următor:

Se oprea cu tipăriturile la casa omului și striga: Adă, Tomo, 10 lei, să-ți dau gazeta! Omul de colo, răspundea:

- Mie nu-mi trebuie foaie, că nu știu ceti.
- Știi nu știi, dă banii!
- Nu dau, că n'am.
- Nu dai?
- Nu.

Atunci domnu' conțiliu, sau măciucaș, se proptea în pragul ușii și fluera după căne. Cănele răsăria de undeva de pe la sură și începea să latre.

— Ține minte Tomo, că ți-am găsit cănele deslegat! — zicea slujbașul puterii. Și la două trei zile se afla omul globit cu câte 100—150 de lei pentru cănele nelegat.

Asemenea tertipuri de-a înfrica pe oameni să cumpere chipuri, gazete și alte tiparuri, s'ar putea aduna cu sutele. Ei bine, astfel de vânzări s'au ciontat acum.

Aflăm că dela Ministerul de interne a ieșit o poruncă, anume ordonanța cu Nr. 7504—928, care oprește orice vânzări de chipuri, cărți, călindare, gazete, bilete de teatru sau de loterie, cu ajutorul autorităților.

Primarii, notarii, jandarmii, nu mai au voie să ajute sau să sprijinească vânzarea unor lucruri ca mai sus, nici să vîndă ei tiparuri sau bilete. Orice om este stăpîn pe banul lui și cumpără ceea ce vrea și are poftă.

Bună orânduia!.

Ingrășemintele artificiale (chimice) și întrebuințarea lor

de Nicolae Pop
profesor de economie

(Continuare)

Timpu și felul întrebuințării. Superfosfatul pentru terenul destinat, trebuie împrăștiat înainte de a se face arătura pentru sămănat, pentru ca pe el sămânța să-l afle în pământ! La cerealele de toamnă această regulă nu se lovește de nici o greutate. Pentru plantele cari se seamănă în primăvară (orz, ovas, grâu de primăvară, mazere, mazărich) și pentru cari se fac degerături, aături sau ogoară de cu toamnă, superfosfatul se poate împrăstia sau din toamnă, înainte de a se face ogoarele, sau primăvara din vreme, înainte de a se începe munca câmpului.

Superfosfatele se împrăstie pe terenul ce vrem să-l îngrășăm cu mîna, ca ori și ce altă sămăntă, sau cu mașina, cine are. Lucrul de căpetenie este, ca superfosfatul, fiind un fel de făină, praf ori cenușă, să-l împrăștiem uniform, se acopere tot locul. Un sămăntor bun de grâu, este totdeauna și un împrăștiator bun de fosfate. Acesta însă să grijească, să nu deie cu mîna pe la ochi, ori gură, căci mai ales dacă li sunt crepate buzele, îl ustură. Iar dacă are tăieturi ori răni la mîna, ori să ia mînuși ori să fie bine legat, ca superfosfatul să nu ajungă la răni.

3. Costul superfosfatelor și procurarea lor. Cea dintîi datorie a agriculturii este, să-și socotească cât se poate de exact cheltuielile de producție la cari trebuie să adăugă și prețul îngrășămintelor folosite. Aici se ivește

Intrebarea, cât superfosfat trebuie să se dea? Pentruca să obținem un efect favorabil, se socotește la cel mai mare număr de plante câte 300 kg. superfosfat de 18% la hectar, ceea ce revine cam 54 kg. acid fosforic la hectar, iar la un jug. cat. 36 kg.

Cu cât însă superfosfatul conține mai puțin acid fosforic, cu atât trebuie să se dea mai mult din el plantelor. De ex. din superfosfatul de 16% acid fosforic, trebuie să se dea mai mult ca din cel cu conținut de 18% acid fosforic.

Cele mai obicinuie în comerț sunt superfosfatele cu 16 și 18% acid fosforic, prin urmare, dacă pentru 1 hectar socotim 54 kg., pentru 1 jug. cat. 36 kg. acid fosforic, atunci va trebui să dăm din superfosfatul cu 16% 340—350 kg. pe când din cel cu 18% numai 300 kg.

4. Efectele superfosfatului și rentabilitatea lui. Din experiențele făcute rezultă, că *întrebuințarea superfosfatului are de efect, că dezvoltarea plantelor este mai puternică, și că se obțin producțiuni mai mari. La păioase el stimulează dezvoltarea încă dela început, ferindu-le de viermi și insecte. Grâul sau orzul îngrășat cu el au paiele mai puternice, nodurile de jos se fac mai tari și prin urmare sămânțurile sunt mai rezistente la cădere, coacerea este mai uniformă și mai de vreme, fără ca prin aceasta producțiunea la hectar sau jugăr să fie mai mică, ci din contră, căci pericolul căldurilor mari și al căderii este mai mic, ca în cazul când se coc mai târziu. Mai des se observă efectul asupra cantității de boabe (grăunțe) produse, precum și asupra calității lor.*

Afară de păioase superfosfatul are efect bun și la cultura *sfelei de zahăr și nutreț a porumbului (cucuruzului), rapiței, mazerei, lintei, bobului, măsrichei, viței de vie, legumelor, la cari utilizarea lui este foarte rentabilă.*

Efectul superfosfatului se *resimte 1—2 ani*, după cum anul prim, când l'am împrăștiat, e ploios sau nu.

Spre a constata cu cât s'a ridicat producțiunea la hectar sau jugăr, trebuie să lăsăm de măturie o fâșie de teren neîmprăștiată. Din producția obișnuită pe terenul, parțela îngrășată și pe fâșia neîngrășată, se poate ușor calcula diferența de valoare obținută în plus; însă

Experiențele dovedesc că 100 kg. superfosfat întrebuințat bine, aduc la grâu, în afară de costul îngrășării, o supraproducțiune de 100 kg. grăunțe.

Ingrășămintele cari conțin potasiu (caliu). Potasiul sau potașa, încă este indispensabil la nutrirea plantelor și în special la formarea substanțelor ternare a oleiurilor a amidonului (scrobelei) și zahărului. Plantele amidonoase și zaharoase consumă multă potașă, cum sunt: sfecele (napii) de zahăr și nutreț, cartofii, orzul de bere, vița de vie ș. a. Potasiu sau potașa se găsește în pământ pe terenurile lutoase sau argiloase, ba se formează continuu în pământ. Sunt sărace și au lipsă de adaus de potasiu numai terenurile nisipoase, humoase, turboase și fânețele. Ingrășăminte bogate în potasiu sunt:

Cenușa. Potașa fiind un aliment indispensabil pentru toate plantele, ce se găsește, în cantități mai mare ori mai mici în cenușa ori cărei plante și totdeauna în stare ușor de dizolvat și asimilat. De aceea, din cenușa plantelor absorb iute potașa și celelalte substanțe minerale. Cenușa de lemne și paie (sperla) este dintre toate cea mai bogată în săruri.

Ioan Pantir alui Gheorghe în B. Bani i-am primit, gazeta Vă merge de aici încolo regulat.

Preot Emiliu V. Degan în B. Bani i-am primit cu mare întârziere. De aceea am început așa de târziu trimiterea gazetei. Noi de aici trimitem gazetele regulat. Întrucât abonații n'ar primi vreun număr, să-l reclame la postă iar dacă nici așa, la noi!

Vă mulțămim din inimă pentru interesul pe care-l purtați gazetei noastre. Doamne, bine ar mai fi, dacă s'ar îngriji majoritatea preoților cu atâta zel de răspândirea presei bune ca Sf. Voastră.

Victor Moldovan în D. Bani i-am primit, gazeta Vă merge.

Ilie Rusu în T. Am primit 510 lei și V'am trimis 30 calendare socotite în câte 17 lei unul și un calendar mare. Așadară din banii aceștia n'am putut plăti și abonamentele cerute. Deci întrucât doriți să fie abonați și alții, trimiteți banii, și noi le vom trimite numai decât gazetele.

Pentru încunjurarea încurcăturilor, Vă rugăm să ne scrieți totdeauna și numărul sub care merge gazeta. Dacă ne trimiteți acești numeri, foarte ușor putem căuta, cine este și cu cât este dator la gazeta.

Pintea Nicolae cantor în V. U. Am făcut arătare la direcțiunea poștelor și am scris și primarului comunei, punându-i în vedere, că dacă nu va lua la trei parale pe măicușul, vom face arătare forurilor mai înalte. D. Voastră să ne scrieți, dacă primiți ori nu regulat gazeta. Noi de aci o trimitem regulat Joia și Vinerea.

Licean, Aind. Poeziile trimise nu ating măsura ca să poată fi publicate. Trebuie să citești și să mai încerci mult.

Iosif Boboc, brigadier Silvie. Am primit 150 Lei din cari 30 Lei am scris în restanța anului 1927, iar 120 Lei pe 1928. Pe anul curgător mai aveți de plătit 60 Lei.

Mihailă Rinziș, M. B. Suma de 180 Lei am scris-o în abonamentul anului curgător. Pe anul trecut n'ați avut nici o restanță. Abonamentul plătit până la 31 Dec. 1928.

Ionica Istrate, Feld. Am primit 180 Lei, restanță pe anul 1927.

Petru Buzdugan, Gl. Am primit Lei 45 pe 1928. Foala merge.

Vasile Lupaș, Bărb. Am primit 180 lei pe 1928.

Redactor responsabil: IULIU MAIOR.

Aviz

Cantor diplomat al cursului cantoral din Blaj, om serios inteligent bun tipicist cu voce plăcută dorește un post în comuna mare s'au oraș. La dorință se prezintă pentru probă, informații la ziar.

460 2—5

Nr. 34—1928.

Publicațiune

Se aduce la cunoștință generală, că măcelăria comunei Mănărade se va esarânda prin licitație publică în ziua de 26 Februarie 1928 ora 14 la primăria comunală pe timp de 3 (trei) ani, începând dela 1 Martie 1928 până la 28 Februarie 1931.

Prețul de strigare 2000— Lei anual. Vadiu 10%.

Condițiunile mai detaliate se pot vedea la primăria comunală.

Licitația se va ținea conform legii cont. publice (art. 72—83).

Mănărade, la 16 Ianuarie 1928.

Notar cercual:
Ioan Suciu

Primar:
I. Ziff

(463) 1—1

Nr. 34—1928.

Publicațiune

Se aduce la cunoștință generală, că cărciuma comunei Mănărade se va esarenda prin licitație publică în ziua de 26 Februarie 1928 ora 14 la primăria comunală pe timp de 3 (trei) ani, începând dela 1 Martie 1928 până la 1 Martie 1931.

Prețul de strigare 4000— Lei. Vadiu 10%.

Condițiunile mai detaliate se pot vedea la primăria comunală.

Licitația se va ținea conform legii cont. publice (art. 72—83).

Mănărade, la 26 Ianuarie 1928.

Notar cercual:
Ioan Suciu

Primar:
I. Ziff

(462) 1—1

Aviz

Pentru complectarea postului de cassar devenit vacant, se publică concurs cu terminul de 1 Martie 1928.

Reflectanții sunt rugați să-și formuleze pretenziunile, arătând și cauțiunea ce o pot depune.

Cei cu praxă și absolvenți ai școalei superioare de comerț, sunt preferiți.

Banca „PATRIA” Blaj

(231) 1—2

Citiți „UNIREA POPORULUI”

Mașini de freerat

Tractoare

Motoare Diesel

Mașini de moară

Prețuri de fabrică originale — Condițiuni de plată favorabile.
Soc. An. Română pentru comerțul de Mașini Agricole.

Telefon: 151.

CLUJ, str. Reg. Maria 45.

Telegrame: Locomobil.

Tipografia Seminarului Teologic greco-catolic — Blaj